

като положи край себе си хубавата кукла, съ която утрѣ на нова година ще си играе.

И Василчо лѣгна на креватчето, ала още му се не спѣше! Татко му сѣдна до него на единъ столъ, милваше го по лицето и му приказваше нѣщо.

— Тате, каза Василчо, ние сме 50 дѣца въ училището; всички се радваме на новата година, а пѣкъ Станко сирачето и падарскиятъ Генчо салъ мълчатъ и ни гледатъ жално, жално . . .

— Станко жали, защото е умрѣлъ баща му, а Генчо, — защото нѣма подарѣци, синко, — отговори Василчовиятъ татко.

— Ами защо всѣки баща не може да купува всичко, каквото трѣбва за кѣщата му? — запита пакъ Василчо татка си.

— Слушай, чадо!

„Прѣди много години, — почна баща му, като се изкашли, — накрай града имаше една малка вѣхта кѣщурка. Пѣкъ и сега ги има много такива. Въ нея живѣеше единъ баща съ жена и три малки дѣца. Той трѣбваше всѣки день да поработва нѣщо на хората, за да нахрани бѣдната си челядь. Но понѣкога нѣмаше какво да работи, а това бѣше лошо.

„Една зимна нощъ, пакъ срѣщу нова година, врѣмето бѣше много студено. Снѣгътъ падаше на парцали, а вѣтърътъ сърдито свирѣше въ куминя на вѣхтата кѣщурка. На огнището огънятъ отдавна бѣше загасналъ. Вжтрѣ, върху една рогозка, въ дрипава постеля спѣха ступени тритѣ дѣца, а